

zătoare. Și astfel, dacă adăugăm atitudinii sfioase exprimate de interpretarea lui Ovidiu Stoichiță, artificialitatea și retorismul celor ce i se alătură în câteva apariții episodice, încercând să-l susțină și să-l încurajeze (George Georgescu, Grigore Alexandrescu, Boris Trenciu, Ștefan Dunca), avem o imagine oarecum completă a dezechilibrului de forțe, existent în spectacol, dintre cele două tabere antagonice.

Dezideratul amintit se referea mai întâi la o proporție echitabilă în alcătuirea distribuției și apoi la înviorarea conflictului dramatic. Spectacolul prezintă lacune din primul punct de vedere și este lipsit în același timp de o mișcare antrenantă, ceea ce face ca ritmul să treneze și intensitatea să se piardă. În această situație nu se mai poate vorbi de un aport substanțial al regiei la îmbunătățirea piesei, întrucât calitățile și scăderile spectacolului oglindesc cu o exactitate aproape matematică calitățile și scăderile textului. Excesul de fidelitate devine în acest caz păgubitor, diminuând capacitatea in-

structivă a spectacolului. Ceea ce trebuie să reținem este autenticitatea satirică, prin care ne sînt înfățișate portretele celor citorva personaje negative, și străduința comună de a nu depăși totuși simplitatea pitorească a psihologiei țaranului nostru.

Dacă în prima parte a spectacolului semnificațiile decorului sînt conforme cu intențiile autorului, către sfîrșit se naște o discrepanță față de conținutul piesei, întrucît el nu mai poate oferi spațiul și perspectiva necesare pentru a sugera prezența satului. Casa continuă să rămînă un fel de insulă pustie, pe care se rătăcesc la întimplare doi-trei săteni, și nimic din ceea ce o înconjoară nu trădează freamătul apropiat al unui alt univers de gînduri și sentimente. Rămîne să apreciem însă contribuția scenografiei, semnele de Olga Muțiu, din prima parte a spectacolului, în care atît curtea cît și întreprinderile sînt redade cu vădita intenție de a caracteriza spiritul avar și hrăpăreț al familiei Văratecu.

C. Paraschivescu

URMĂRIND VIAȚA SPECTACOLELOR

OPT ANI DE EXISTENȚĂ

Teatrul Municipal: *Pădurea de A. N. Ostrovski*

Distribuția: Lucia Sturdza Bulandra (Raisa Pavlovna Gurmîjskaia); Ileana Predescu (Axiusa); Sorin Gabor (Evghenie Apolonovici Milonov); Dumitru Onofrei (Uar Kirilici Bodaev); Ștefan Ciubotărașu și Nae Ștefănescu (Ivan Petrov Vosmibratov); Octavian Cotescu (Petre); Vasile Florescu (Alexei Sergheevici Bulanov); Geo Dimitriu (Terenka); Septimiu Sever (Ghenadie Nesciastlivțev); Jules Cazaban și Paul Sava (Arcadie Scsiastlivțev); Gh. Iliescu (Carp); Marietta Rareș (Ulita).

La 12 mai 1951 avea loc, pe scena Teatrului Municipal, premiera piesei *Pădurea de A. N. Ostrovski*.

Au trecut de atunci opt ani, în care, de sute de ori, în fața a mii de spectatori, cortina s-a ridicat și s-a lăsat în ritmul furtunos al aplauzelor.

Palma, pe care, cu vervă literară, Ostrovski o trage moșiericei Raisa Pavlovna Gurmîjskaia și celor de teapa ei, răsună astfel de opt stagioni pe scena Municipalityului, și ecoul ei nu este cu nimic mai stins decît la premieră, cu toate că o parte dintre actorii care au îmbrăcat atunci haina unora dintre personaje nu mai face, astăzi, parte din distribuție.

Toemai de aceea am întîrziat, într-o seară, în sala teatrului. Voiam să vedem în ce măsură emoția de acum o egalează pe cea de atunci, în ce măsură actorii noi intrați în spectacol țin pasul celor care,

de la început, au stîrnit admirația publicului, și încă, în ce măsură, aceștia din urmă dau viață, cu aceeași prospețime artistică, rolurilor de atîtea ori interpretate. Și nu mică ne-a fost bucuria, constatînd că nimic n-a venit, pe parcurs, să degradeze spectacolul, că întreaga distribuție, în frunte cu artista poporului Lucia Sturdza Bulandra, urmează cu fidelitate linia premierii, iar dublurile — în general — fac față, cu cinste, rolurilor.

Iată-l, de pildă, pe Septimiu Sever realizînd o interesantă compoziție în rolul actorului ambulant Ghenadie Nesciastlivțev. La premieră, același personaj era întruchipat de Emil Botta. Dacă acesta din urmă făcea din eroul său un decrepit cu vagi urme de infatuare cabotină, Septimiu Sever îl vede cu totul altfel. Poza ușor romantică, pe care o afișează, este ca un fundal pentru manifestările ostentativ ca-

botine. Aceste manifestări, menite parcă să-i mențină prestigiul în propriii săi ochi, iau însă o întorsătură ridicolă în momentul cînd, pentru a-și masca bunătațea, actorul ambulant face gesturi largi, vădit teatrale, și mimează o generozitate de mare nobil. Dar tocmai de aceea, fondul sufletec al personajului este cu atît mai subliniat, iar interpretul (doar pe alocuri prea exagerat) reușește să redea cu autenticitate nu numai esența eroului, ci și stilul epocii sale.

La aceasta, replica pe care — cu discreția unui umor de cea mai bună calitate — i-o dă Paul Sava, în rolul celuiilalt actor ambulant Arcadie Sciastlivțev (la premieră juca Jules Cazaban), vine să completeze cuplul, creînd atmosfera necesară desfășurării acțiunii. Paul Sava, dozîndu-și cu mare grijă gestul și tonul, punctează cînd și cînd broderia momentelor scenice, cu o culoare în care nuanța e tare, fără a fi stridentă. Este de relevant, în special, apariția lui în scena în care Ghenadie Nesciatlivțev reușește să-i smulgă banii negustorului de păduri Vosmibratov. Față de tonul patetic și gestul larg desfășurat al jocului lui Septimiu Sever, timiditatea și puținătatea glasului lui Paul Sava aduc o notă de contrast care, în afară de faptul că realizează din plin umorul, creează în ritmul spectacolului echilibrul necesar.

Dintre actorii intrați mai de curînd în roluri se mai află Sorin Gabor (în locul lui Mircea Balaban) și Dumitru Onofrei (în cel al lui Dan Nasta), interpretîndu-i pe cei doi vecini ai Răisei Pavlovna, moșierii Milonov și Bodaev. Ne aducem aminte că acum opt ani, aceste personaje — menite, în structura piesei, să completeze portretul pe care autorul îl face clasei satirizate — aflaseră în interpretii lor posibilități de caracterizare foarte vii. De data aceasta, contribuția noilor actori este oarecum la periferia spectacolului. Sorin Gabor și-a compus o mască rigidă, lipsită de

forță sugestivă, iar Dumitru Onofrei se străduiește — prin grimase forțate — să creioneze un tip insuficient aprofundat, și deci conturat doar în liniile exterioare, fără putere de a releva și datele lăuntrice ale personajului. Grimasele — tocmai prin aceasta — în loc să caracterizeze personajul, rămîn gratuite, inutile. Și este păcat că acești doi actori n-au aflat la predecesorii lor, sau la actorii care interpretează celelalte personaje episodice, că și în roluri mici se pot realiza creații remarcabile. Ne gîndim, de pildă, cu cită migală lucrează Marietta Rareș rolul bătrînei Ulita, sau cu cită discreție rostește replicile Gheorghe Iliescu (lacheul Carp).

Am vrea să ne oprim cîteva clipe asupra modului în care se achită de rolul său, Ileana Predescu.

Interpretînd-o pe Axiușa, nepoata bogatei Raisa Pavlovna, Ileana Predescu a găsit în tolba posibilităților ei actoricești prospețime și naivitate, mîndrie și curaj, gingășie și tinerețe, toate pe măsura copilei sărace și îndrăgostite, care se vede roaba prejudecăților și banilor celor de care depinde. Interpreta, care, — în cîteva alte roluri — a alunecat pe o linie oarecum tehnicistă, mai puțin autentic simțită, a jocului, de data aceasta s-a păstrat fidelă sensibilității cu care a cucerit sufragiile publicului la primii ei pași în teatru.

Dacă am făcut aceste cîteva notații pe marginea celui de al... (atîtea sute și încă cîteva zeci) spectacol cu *Pădurea*, este pentru că ne bucură faptul de a constata cu cită dăruire artistică, cu cită conștiințiozitate profesională, cu cită dragoste pentru public, colectivul Teatrului Municipal păstrează tinerețea și valoarea artistică a spectacolelor sale.

Fie ca această notație să însemne un stimulent și pentru alte colective teatrale.

Liana Maxy

TEATRE IN DEPLASARE

ASEMENEA TURNEE TREBUIE SĂ SE REPETE

În intervalul de timp care a urmat deschiderii festive a stagiunii, cu prilejul sărbătoririi celei de a XV-a aniversări a Eliberării, și pînă la inaugurarea propriuzisă a noii stagiuni, Teatrul Național „I. L. Caragiale” din București a între-

prins un turneu cu piesele *Revizorul*, *Bădăranii* și *În Valea Cucului* la Tg. Mureș, Cluj, Oradea, Baia Mare, Satu Mare, Sibiu și Orașul Stalin.

Interesul deosebit cu care a fost înțîmpinată în aceste importante centre culturale și economice ale patriei noastre, evoluția ansamblului primei noastre scene — aureolat de prestigioasele succese do-